

Chương IV

Dạy vợ

*Ban ngày đi đứng thẳng ngay
Đêm nằm dạy vợ là hay nhất làng.*

*

Lấy nhau ngót nghét đầu được nửa năm, không biết cậu Cả nói gì với thầy mình, ông lại đột nhiên cho tôi tháp tùng cậu sang làng Trục thu tiền thuê ruộng.

Tôi mừng lắm vì được ra ngoài, không cần phải suốt ngày nhấp nha nhấp nhồm với mấy lò nấu rượu hay đi bằng mũi chân bên cạnh mẹ và em chồng nữa.

Không biết có phải là tôi phấn khích nên tay chân tung tẩy quá lỗ hay không, dọc đường người ta cứ nhìn tôi chằm chằm, có gã trai làng ngó thấy tôi còn đánh rơi gầu nước, trượt chân rớt xuống ao một cách ngon lành.

Cậu Cả có lẽ xấu hổ vì cái hình dung dọa người của vợ, mặt mày đành lại kéo tôi ra sông đi bằng đường thủy. Tôi vâng dạ theo sau, tuyệt đối không một câu phản nản phản đối.

Nhìn cậu tự đứng trở hung, tôi thấy sờ sợ, run run, không tự chủ được cứ lấy tay che hai gò má mãi.

Tối đến, sau một màn “hóa giải số kiếp” trên sông, cậu kẹp chặt tôi vào lòng, vuốt má tôi mà rằng. “Hóa ra tôi không những chăm hoa tài, chăm người còn giỏi hơn gấp bội.”

“Em chả hiểu cậu nói gì hết,” tôi rầu rầu sẽ đáp, mắt vẫn đắm đắm hướng đất liền, lòng chứa chan mong đợi.

Cậu kéo cằm tôi quay lại, vục mặt xuống tiếp tục miệt mài cái nghiệp bò nhai rạ. Ôi thì... Cái nghiệp đẩy cậu chắc là chân mới vào nghề, không thì cũng chẳng khiến mồm tôi sưng vù như mấy đứa ranh con đại mồm phải vả.

Nhai nghiền tôi được mấy hồi, cậu lại ngẩng đầu nghiêm khắc nhìn xuống. “Những lúc mình gần gũi thế này, nhà chỉ được nhìn tôi thôi. Đừng xao nhãng chứ!”

“Vâng ạ,” tôi giật mình, rúm người ngoan ngoãn đáp.

Cậu Cả thở dài, gục xuống tựa cằm lên trán tôi mà rằng. “Sao nhà cứ ngoan quá thế? Nói gì cũng ạ cũng vâng. Cơ mà... tôi lại cứ thấy nhà bất an ghê lắm...?”

Trong lòng tôi giật lên một cái, sống lưng lạnh đi. Chết nỗi, tôi lòi rồi sao...?

“Nói tôi nghe xem,” cậu Cả ôn tồn tiếp lời, đầu dờn ra nhìn sâu vào mắt tôi. “Nhà lo cái gì?”

Khoảng cách gần như vậy, da thịt áp kề, tóc mai quăn quện, tôi làm sao có thể cầm lòng? Thôi thì... không cầm nổi, mình cứ buông vậy.

Rúc đầu trong lòng chồng, tôi kể hết sự xảy ra năm ấy bị cậu cho người hầu đến bạt tai như nào, về nhà mách thầy lại bị thầy răn đe, khiến bản thân từ đó trở đi không còn dám ngẩng mặt nhìn người sang kẻ quý ra sao, rồi thì biết bao nông nổi ghen ngào mà cái tiếng “khắc chồng” đem đến...

“Lúc trước chẳng quen biết, cậu đánh em, em đã đau thế rồi. Bây giờ cậu mà đánh em, chắc là em buồn muốn chết...”

Cậu Cả nghe xong tự đứng im lặng.

Sáng ra bị cậu vực dậy giúp rẽ ngôi mặc yếm, tôi còn nhìn thấy quầng thâm và gân đỏ nổi lên đầy mắt cậu. Tối ngủ quên nhắm mắt hay sao ý, xót ghê.

Lần đi thu tiền làng xa này, cậu Cả tiện đường nên cho tôi ghé thăm hai cụ nhà để. Tôi mừng ghê lắm, cứ nấn ná mãi đến trưa. Vợ chồng dắt nhau ra đến bến thì đã lỡ chuyến đò, xung quanh lại chẳng có lấy một hàng cơm chứa trọ, thế là đành mò đến miếu Bà gần đấy xin thủ từ¹ cho ở nhờ một đêm.

Chẳng ngờ Đức bà run rủi thế nào, đêm ấy chúng tôi lại tái ngộ cố nhân.

¹ Thủ từ: tục gọi “cụ Từ”, “ông Từ”, là người chịu trách nhiệm trông coi và giữ việc đèn hương ở các cơ sở thờ thần đình, đền, miếu trong các làng.

Chương V

Cái nhà không cửa

*Nhà không cửa, như vừa không canh
Chỉ có thời buổi yên lành, mới còn nguyên ra đấy.*

*

Kỳ tình, tôi thắc mắc cái cách xưng gọi “nhà, nhà” của cậu Cả lăm.

Chẳng là ngày xưa ấy, anh trai đã từng nói với tôi, chỉ có dân lam lũ vùng ngược mới gọi nhau như thế, chứ người có học họ chọn những ngữ cao sang trang trọng hơn kia, ví như “em”, như “nàng”.

Ồi mà đối với đức lang quân nhà tôi, tôi chỉ được cao sang mỗi mấy hôm đầu, sau đấy thì thành lam lũ cả.

Tôi chỉ nghĩ lòng tui tủi thế thôi, chứ chổng gọi như nào tôi đành nghe đấy, nào dám đâu ý kiến ý cò. Nhưng đảo ngược đảo xuôi, cái phường sống đời với nhau thì không cái gì giấu che được cả. Tôi biết được lý do của chữ “nhà” ấy cũng chỉ từ một cuộc khách đến viếng thăm.